

УДК 351
doi: 10.33287/101911

Юрій ПРАВ

Міжрегіональна академія управління персоналом

МІСЦЕ ТА РОЛЬ ДЕРЖАВИ В РЕФОРМУВАННІ ВІТЧИЗНЯНОГО РЕГІОНАЛЬНОГО ІНВЕСТИЦІЙНО-БУДІВЕЛЬНОГО КОМПЛЕКСУ

Наголошується, що саме регіональний характер будівництва певним чином відображається на всьому інвестиційно-будівельному комплексі. Виділяються основні етапи процесу управління інвестиційно-будівельним комплексом: цілепокладання, цільового програмування, прогнозування та індикативного (рекомендаційного) планування. Визначаються поняття: «структура будівельного комплексу», «структура регіонального інвестиційно-будівельного комплексу» та «управління інвестиційно-будівельним комплексом». Розглядаються основні складники державного регулювання регіонального інвестиційно-будівельного комплексу. Зазначається, що у стратегії розвитку регіонального інвестиційно-будівельного комплексу одними з основних моментів є: модернізація парку будівельної та дорожньої техніки, необхідність державної участі в забезпеченні інноваційного складника та підготовки кадрів, наукове обслуговування регіонального інвестиційно-будівельного комплексу, уміння керівників регіонів приймати правильні рішення, необхідність кооперування і централізації в господарській діяльності, розвиток системи захисту інвестиційних капіталів інвесторів. Доводиться ефективність запропонованих пропозицій.

Ключові слова: державне управління, регіональний інвестиційно-будівельний комплекс, інвестиційна програма.

Сьогодні значно зменшилися обсяги інвестицій у галузі інвестиційного комплексу, від яких, по суті, залежить структурна перебудова економіки. При цьому погіршується галузева структура інвестування, що виражається в збільшенні частки сировинних галузей, а також погіршується технологічна структура капітальних вкладень, знижується їх ефективність.

Вирішити проблему організаційно-економічного забезпечення сталого розвитку інвестиційно-будівельного комплексу неможливо без активного втручання держави в справи суб'єктів ринкової економіки. У вирішенні цього питання повинні враховуватися інтереси: держави (у тому числі захист і поліпшення навколишнього середовища); організацій і підприємств (забезпечення прибутковості, самоокупності, самофінансування, збереження вільного демократичного існування), що працюють (задоволення матеріальних і моральних потреб); акціонерів (отримання якомога більше дивідендів на акції, які в більшості організацій мізерні); замовників і споживачів; постачальників сировини, а також інтереси, пов'язані з банківськими операціями (особливо своєчасне погашення дебіторської та кредиторської заборгованостей).

Державне управління повинно сприяти тому, щоб інвестиційний процес в інвестиційно-будівельному комплексі набув сучасних ринкових форм. Основними напрямками державного регулювання інвестиційно-будівельної діяльності є посилення державної влади, створення ефективної економіки, удосконалення й розвиток будівельного комплексу і сукупності інструментів державного регулювання інвестиційної діяльності. Ці складники найбільш повно відображають проблеми інвестиційно-будівельного комплексу, вирішення яких вимагає комплексного підходу.

Таким чином, активізація інвестиційно-будівельної діяльності, збільшення обсягів інвестицій повинні стати предметом особливої уваги уряду.

Вагомий внесок у вирішення питань місця та ролі держави у розвитку та

реформуванні інвестиційно-будівельного регіонального комплексу в сучасних ринкових умовах зробили К. Басенко [1], Є. Вилгін [2], М. Дмитрієв, Б. Щуров, С. Кошечкін [3], О. Козич [5], М. Садов'як [7], С. Сімак [8], А. Ткаченко, Є. Плаксіна [9], К. Фроліна [10] та ін. Водночас, незважаючи на досить глибоке опрацювання багатьох теоретико-методологічних питань і практичних розробок щодо місця та ролі держави у розвитку та реформуванні регіонального інвестиційно-будівельного комплексу, багато питань залишилися за межами досліджень. Крім того, наявна економічна криза вимагає нових підходів до вирішення проблеми активізації інвестиційної діяльності в будівничій сфері. Щоб стабілізувати стан справ в інвестиційно-будівельному комплексі, необхідно розробити нові методологічні підходи до визначення кризових явищ, створити принципово іншу, відмінну від чинної, концепцію стабілізації й розвитку інвестиційно-будівельного комплексу й одночасно розробити методологічні основи підвищення ефективності діяльності будівельних підприємств.

Мета статті – визначити місце та роль держави у розвитку та реформуванні регіонального інвестиційно-будівельного комплексу та виокремити основні складники його державного регулювання.

У сучасних економічних умовах поживлення інвестиційної діяльності – єдиний можливий шлях виходу економіки України із затяжної кризи. Основними важелями державного регулювання інвестицій є забезпечення сталого економічного зростання, досягнення соціально-економічної рівноваги в межах завдань підтримання високої зайнятості, низької інфляції і рівноваги платіжного балансу і, нарешті, прискорення інвестиційного процесу в економіці. Вважається, що самі по собі ринкові механізми без державного регулювання аж ніяк не забезпечують досягнення цих цілей, а тільки оптимальне поєднання державних і економічних методів розвитку створить умови для сталого економічного зростання.

Державна інвестиційна політика повинна бути спрямована, перш за все, на стимулювання інвестиційної активності підприємств, що є найважливішим елементом подолання інвестиційної кризи. Ефективність державної підтримки багато в чому визначається чіткістю й обґрунтованістю пріоритетів державної інвестиційної політики, а також ефективністю механізмів її реалізації.

Тільки держава здатна створити сприятливі і стабільні умови для розвитку ефективних форм господарюючих суб'єктів ринку, а також інтеграції з фінансовим капіталом. На думку автора, істотні зміни повинні бути здійснені у формах і методах державного регулювання економіки, при цьому регулівні функції можуть реалізовуватися на основі:

- нормативних актів загальної дії, які стверджують єдині для всіх господарюючих суб'єктів правила поведінки;
- використання різних економічних регуляторів – податкових, бюджетних, фінансово-кредитних, держзамовлень, державних цільових програм;
- встановлення правових режимів для окремих груп суб'єктів господарювання;
- індикативного планування середньострокових та довгострокових національних програм.

Державне регулювання інвестицій на національному рівні включає:

- антимонопольне законодавство;
- законодавство про власність, включаючи положення про іноземні інвестиції;
- податкове законодавство;
- банківське і валютне законодавство;
- законодавство про працю, соціальну захищеність певних груп населення;
- законодавство про охорону природи (у зв'язку з виробничою діяльністю) і ряд інших законів.

У ст. 11 Закону України «Про інвестиційну діяльність» визначається, що державне регулювання інвестиційної діяльності здійснюється з метою реалізації економічної, науково-технічної і соціальної політики з огляду на цілі та показники економічного і соціального розвитку України, державні та регіональні програми розвитку економіки, державний і місцевий бюджети, зокрема передбачені в них обсяги фінансування інвестиційної діяльності [6].

В умовах децентралізації одним з основних аспектів, які необхідно врахувати під час забезпечення ефективного державного регулювання будівельної галузі, є регіональний аспект. Саме регіональний характер будівництва певним чином відображається на всьому інвестиційно-будівельному комплексі, зумовлюючи необхідність розгляду не якогось усередненого інвестиційно-будівельного комплексу, але і враховуючи його регіональний характер.

Кожен регіон являє собою виробничу підсистему України зі спеціалізованим виробничим потенціалом. Регіональне державне регулювання має орієнтуватися на економічні цілі і враховувати такі фактори:

- інтереси всієї країни;
- інтереси населення регіону;
- необхідність ефективного використання ресурсів регіону;
- створення умов для фізичного і духовного розвитку населення регіону.

У регулюванні інвестиційних процесів у регіоні існує низка проблем, зумовлених: практичною відсутністю концепції та механізму регіонального впливу на інвестиційну сферу; недостатньою готовністю регіональних органів управління до регулювання інвестиційного процесу у зв'язку з нерозвиненістю інформаційного забезпечення, діагностики та низьким рівнем оцінної бази подібного втручання в господарську діяльність; втратою в ході економічних реформ організаційно-управлінських структур міжгалузевого розвитку регіональної економіки на прогресивній технологічній основі.

Таким чином, формування сприятливого інвестиційного клімату, тобто можливості залучення інвестицій в економіку регіону, а отже, прискорення його соціально-економічного розвитку, безпосередньо залежить від стану регіонального інвестиційно-будівельного комплексу, що й вимагає розгляду питань його формування, розвитку і реформування.

Із передачею значної частини повноважень центру «на місця» та з урахуванням регіонального розподілу сфери впливів між великими будівельними компаніями України вплив регіонального аспекту на розвиток будівництва набуває першочергової ролі. Практика показує, що існуюча система державного регулювання галузі будівництва майже не враховувала регіональний аспект розвитку, що призвело до негативних факторів:

- негативний вплив на галузь в умовах регіонального розподілу сфер впливу суб'єктів господарської діяльності у сфері будівництва;
- негативний вплив на систему планування та прогнозування розвитку будівельної галузі;
- зниження об'єктивності процесів аналізу галузі;
- неправильне визначення пріоритетів розвитку та завдань, потрібних для досягнення стратегічної мети галузі;
- відсутність комплексного підходу до вирішення проблем галузі, неправильне оцінювання та встановлення «вузьких» місць [2; 3; 8].

Процес управління інвестиційно-будівельним комплексом повинен складатися з ряду етапів, а саме: цілепокладання, цільового програмування, прогнозування та індикативного (рекомендаційного) планування.

Серед основних домінант системи державного управління інвестиційно-будівельною сферою можна виділити такі:

Public administration mechanisms

- підсистеми формування інвестицій в основний капітал;
- підсистеми цільових державних та регіональних програм, забезпечених матеріальними та фінансовими ресурсами;
- підсистеми оподаткування, а також пільг, субсидій, санкцій та штрафів для учасників інвестиційно-будівельної діяльності;
- механізми ціноутворення, формування собівартості та прибутку;
- програми залучення іноземних інвестицій в основний капітал;
- підсистеми гарантій щодо зниження ризику;
- підсистеми інформаційного забезпечення інвестиційної діяльності.

До найважливіших завдань регіональних органів управління входить забезпечення комплексного соціально-економічного розвитку регіону. Це означає необхідність врахування під час вирішення проблем інвестиційно-будівельного комплексу регіону інтересів різних суб'єктів управління і господарювання.

Структуру будівельного комплексу будемо розуміти як сукупність галузей будівництва, промисловості будівельних матеріалів і технологічно пов'язаних із ними галузей, розміщених на території регіону, яка характеризується складом і змістом, пропорціями і зв'язками всіх видів діяльності, що здійснюються в межах цієї сукупності галузей. Структура регіонального інвестиційно-будівельного комплексу може бути представлена як сукупність підприємств галузей будівництва, промисловості будівельних матеріалів та пов'язаних із ними галузей матеріального виробництва, а також потенційних інституційних інвесторів і фізичних осіб, підприємств інфраструктури, які характеризуються відповідним складом і змістом, пропорціями і зв'язками між елементами комплексу, включаючи регіональні органи управління. Тоді сутність управління інвестиційно-будівельним комплексом полягає в цілеспрямованій зміні складу і змісту його частин, існуючих пропорцій і зв'язків між ними для підвищення ефективності його функціонування, поліпшення на цій основі якості життя населення.

Державні регулятори і ринкові саморегулятори повинні сприяти досягненню оптимальної структури та інфраструктури народного господарства (структурної реформи) і діяльності конкретних суб'єктів економічних відносин як економіки в цілому, так і окремих регіонів на основі інвестицій в основний капітал.

Пропонуються основні складники державного регулювання регіонального інвестиційно-будівельного комплексу:

- підвищення інвестиційної активності перш за все за рахунок відновлення власних джерел інвестицій на діючих підприємствах, залучення в інвестиційно-будівельний процес позабюджетних коштів, прийняття додаткових законодавчих і нормативних правових актів, спрямованих на зміну податкової, амортизаційної і тарифної політики;
- прискорення розвитку ринкових економічних стосунків та зв'язків між учасниками будівництва: інвесторами та підрядниками, підрядниками та субпідрядниками, постачальниками і споживачами, державними та регіональними органами управління;
- інвентаризація всіх діючих промислових і виробничих потужностей з вивченням їх технічних можливостей, невикористаного потенціалу і необхідності переоснащення;
- проведення скоординованої політики, орієнтованої на максимальне використання науково-технічного потенціалу промислово-будівельного комплексу, ресурсо- та енергозбереження, підвищення конкурентоспроможності будівельної продукції, розвиток державної системи нормативних документів і стандартів, активізація роботи з переходу на нову кошторисно-нормативну базу ціноутворення і кошторисного нормування в будівництві;
- підвищення організаційно-технічного рівня будівництва з поступовим

переходом від управління будівництвом окремих об'єктів до управління інвестиційними проектами, посилення конкурентоспроможності українських промислово-будівельних організацій, підприємств будіндустрії і промисловості будівельних матеріалів на вітчизняному та зарубіжному ринках підрядних робіт;

- створення державних лізингових компаній для сприяння формуванню засобів на придбання ними промислово-будівельних машин і механізмів;
- створення системи моніторингу функціонування будівельного комплексу;
- розробка програм перспективного і поточного розвитку регіону;
- прискорення модернізації виробничої бази будівництва з орієнтацією на переважний випуск ефективних ресурсо- і енергозберігальних матеріалів, виробів, конструкцій;
- впровадження передових проектних рішень у галузі будівництва, технології виконання робіт і продуктивної будівельної техніки;
- активізація роботи із залучення в господарський обіг незавершеного будівництва [1; 3; 7; 8; 10].

Інвестиційні програми повинні формуватися з урахуванням наявного будівельного наробку з розробкою конкретних заходів для кожного з обраних об'єктів: добудовувати за рахунок державних вкладень, продавати приватним інвесторам, ставити на консервацію або віддавати за дарма. Будь-яке з вибраних рішень має підтверджуватися відповідним інвестиційним проектом:

- забезпечення реалізації програми іпотечного кредитування населення на вже діючій нормативно-правовій базі з урахуванням готовності регіональних адміністрацій брати участь у цьому процесі, вкладаючи власні кошти і ресурси;
- регулювання і максимальне використання промислово-будівельних трудових ресурсів, основних виробничих фондів та матеріальних запасів у регіоні;
- постійне дослідження можливостей максимального завантаження діючих виробничих потужностей у будівництві (підрядних і субпідрядних організацій, місцевих заводів-виготовлювачів будівельних матеріалів і конструкцій);
- регулювання системи ціноутворення, вартості будівельної продукції та локальних цін для усунення суперечностей між підрядниками і замовниками, постачальниками і споживачами;
- систематичний контроль за інвестиційним процесом і ефективним використанням ресурсів (грошових, трудових, матеріальних, основного капіталу), а також за своєчасною оплатою виконаних робіт.

Необхідно пам'ятати і про те, що у стратегії розвитку регіонального інвестиційно-будівельного комплексу одним з основних моментів є модернізація парку будівельної та дорожньої техніки, визначення раціонального співвідношення машин основної номенклатури, комплектного обладнання та високоякісного інструменту.

Необхідно також зазначити необхідність державної участі в забезпеченні інноваційного складника та підготовки кадрів для розвитку регіонального інвестиційно-будівельного комплексу шляхом запровадження наукових досліджень, розробок та їх впровадження вітчизняними науковцями.

Фахівці в органах державного управління повинні бути висококваліфікованими, мати великий стаж роботи, володіти теоретичними та практичними знаннями виробничо-економічної діяльності в галузі будівництва. За визначенням М. Садов'як, державне регулювання у сфері формування людського капіталу повинно реалізовуватися шляхом «створення умов для використання та оновлення знань, умінь, трудового досвіду і творчого потенціалу осіб, характер роботи яких стосується безпосередньо діяльності підприємства» [7, с. 56].

У сучасних умовах наукове обслуговування регіонального інвестиційно-будівельного комплексу як на загальнодержавному рівні, так і в регіонах має спрямовуватись:

Public administration mechanisms

- на прискорення впровадження в практику будівництва нових технологій, механізмів, способів будівництва для підвищення його ефективності;
- впровадження досягнень науково-технічного прогресу в будівництві;
- удосконалення управління проектами системи економічних відносин в умовах ринку;
- впровадження засобів автоматизації та комп'ютерної техніки, створення автоматизованих баз даних, підвищення ефективності та якості будівництва.

Успішне функціонування регіональної економіки багато в чому буде залежати як від підтримки державних органів управління, так і від уміння керівників регіонів приймати правильні рішення, що враховують інтереси всіх сторін інвестиційного процесу у сфері будівництва.

Головним у проведенні регіональної політики має бути не відмежування від центральних органів управління, а сприяння проведенню правильної державної політики країни. Державні інтереси країни повинні бути понад усе. Не можна забувати про те, що всі регіони пов'язані загальнодержавною єдністю в обслуговуванні транспортом, енергоресурсами, інформаційними комунікаціями, фінансами, надрами.

Слід також звернути увагу на необхідність кооперування й централізації у господарській діяльності, що буде сприяти збереженню цілісності та єдності України. Сучасна централізація в економіці держави повинна будуватися тільки на демократичній основі, не обмежуючи інтереси регіонів, організацій і підприємств. У будівництві, наприклад, централізація успішно може проходити в об'єднанні фінансових ресурсів на спорудження житла і промислових підприємств, об'єднанні дрібних, що приносять збитки, організацій, побудові раціональної структури управління в районах.

При цьому поряд із загальними заходами щодо поліпшення інвестиційного клімату необхідно прийняти і ряд спеціальних заходів. Насамперед це стосується відновлення власних джерел інвестицій на діючих підприємствах України і створення умов для залучення приватних інвестицій у реальний сектор економіки.

Розвиток системи захисту інвестиційних капіталів інвесторів є також важливим аспектом державної інвестиційної політики. Він сприятиме збільшенню обсягу інвестицій у будівництво [4, с. 94].

Ефективність розроблених пропозицій щодо державного регулювання регіонального інвестиційно-будівельного комплексу в умовах ринку визначається тим, що вона дозволяє:

- підвищити достовірність і збільшити горизонт прогнозування інвестиційної активності на основі розрахунку параметрів інвестиційного циклу;
- оптимізувати обмежені ресурси інвестиційно-будівельної сфери на основі динаміки попиту і пропозиції на інвестиції в різних фазах інвестиційного циклу;
- підвищити конкурентоспроможність будівельних підприємства будівельної продукції;
- прискорити процес формування сприятливого інвестиційного клімату за рахунок інноваційного розвитку будівельної сфери;
- формувати фінансові та економіко-правові механізми з огляду на такий соціально-економічний генотип суб'єктів інвестиційно-будівельної діяльності.

Аналіз дослідження показав, що зміни стратегії економічного розвитку країни повинні бути погоджені з переглядом основних напрямів інвестиційної політики та, перш за все, із проектуванням нового інвестиційного механізму, здатного забезпечити економічне зростання в пріоритетних галузях країни, до яких також належить будівельна галузь, яка вимагає активного втручання держави з метою стабілізації і подолання інвестиційної кризи, бо без випереджувального розвитку інвестиційно-будівельної сфери неможливо досягти соціально-економічного зростання країни.

Інвестиційно-будівельний комплекс є складною багаторівневою системою, що складається з ряду взаємопов'язаних економічних підсистем, які мають певну незалежність і самостійність у виборі оптимального режиму свого функціонування, що не може не відобразитися на системі в цілому. Це значною мірою вимагає зовнішнього регулювального впливу на окремі елементи системи з метою досягнення кінцевого результату з найменшими втратами часу й ресурсів. Мова тут йде про вибір такого загального режиму функціонування, за якого система досягає певного оптимуму за одночасного збереження для підсистем вибору режиму їх самостійної діяльності.

Список використаних джерел

1. Басенко К. О. Формування механізму реалізації державної стратегії регулювання інвестиційно-будівельного комплексу / К. О. Басенко // *Інвестиції: практика та досвід*. – 2012. – № 22. – С. 49 – 52.
2. Вилгін Є. А. Роль держави в регіональному управлінні інвестиційно-будівельною сферою / Є. А. Вилгін // *Наук. розвідки з держ. та муніцип. упр.* – 2014. – № 2. – С. 76 – 81.
3. Дмитриев М. Н. Стратегия и тактика развития инвестиционно-строительного комплекса : монография / М. Н. Дмитриев, Б. В. Щуров, С. А. Кошечкин. – Н. Новгород : Изд-во ННГАСУ, 2009. – 183 с.
4. Дука А. П. Теорія і практика інвестиційної діяльності. Інвестування : навч. посіб. / А. П. Дука. – Київ : Каравела, 2008. – 432 с.
5. Козич О. Державне регулювання діяльності будівельної галузі в Україні / О. Козич. – Режим доступу : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/putp/2012-3/doc/4/04.pdf>.
6. Про інвестиційну діяльність : Закон України 18 верес. 1991 р. № 1560-XII // *Відом. Верховної Ради України*. – 1991. – № 47. – Ст. 646.
7. Садов'як М. С. Економічні методи державного регулювання інвестиційних процесів у житловому будівництві / М. С. Садов'як // *Вісн. ун-ту банк. справи*. – 2017. – № 3. – С. 52 – 59.
8. Сімак С. В. Концептуальні засади державного управління інвестиційно-будівельним комплексом / С. В. Сімак // *Інвестиції: практика та досвід*. – 2017. – № 5. – С. 112 – 116.
9. Ткаченко А. М. Державне регулювання інвестиційної діяльності в Україні / А. М. Ткаченко, Є. М. Плаксина // *Економіка і регіон*. – 2014. – № 2. – С. 7 – 12.
10. Фроліна К. Л. Наукові засади державного регулювання інвестиційної діяльності у будівельній сфері України / К. Л. Фроліна. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Уе_2015_2015_20.

List of references

1. Basenko K. O. Formuvannia mekhanizmu realizatsii derzhavnoi stratehii rehuliuвання investytsiino-budivelnogo kompleksu *Investytsii: praktyka ta dosvid*. 2012. № 22. P. 49–52 [in Ukrainian].
2. Vylhin Ye. A. Rol derzhavy v rehionalnomu upravlinnia investytsiino-budivelnou sferoiu. *Nauk. rozvidky z derzh. ta munitsyp. upr.* 2014. № 2. P. 76–81 [in Ukrainian].
3. Dmitriev M. N., Schurov B. V., & Koshechkin S. A. Strategiya i taktika razvitiya investitsionno-stroitel'nogo kompleksa: monografiya. N. Novgorod: Izd-vo NNGASU, 2009. 183 p. [in Russian].
4. Duka A. P. Teoriia i praktyka investytsiinoi diialnosti. Investuvannia. Kyiv: Karavela, 2008. 432 p. [in Ukrainian].
5. Kozych O. Derzhavne rehuliuвання diialnosti budivelnoi haluzi v Ukraini. Retrieved from <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/putp/2012-3/doc/4/04.pdf> [in Ukrainian].
6. Pro investytsiinu diialnist: Zakon Ukrainy 18 veres. 1991 r. № 1560-XII. *Vidom. Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1991. № 47. St. 646 [in Ukrainian].
7. Sadoviak M. S. Ekonomichni metody derzhavnoho rehuliuвання investytsiinykh protsesiv u zhytlovomu budivnytstvi. *Visn. un-tu bank. spravy*. 2017. № 3. P. 52–59 [in Ukrainian].
8. Simak S. V. Kontseptualni zasady derzhavnoho upravlinnia investytsiino-budivelnym kompleksom. *Investytsii: praktyka ta dosvid*. 2017. № 5. P. 112–116 [in Ukrainian].
9. Tkachenko A. M., & Plaksina Ye. M. Derzhavne rehuliuвання investytsiinoi diialnosti v Ukraini. *Ekonomika i rehion*. 2014. № 2. P. 7–12 [in Ukrainian].

10. Frolina K. L. Naukovi zasady derzhavnoho rehuliuвання investytsiinoi diialnosti u budivelnii sferi Ukrainy. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/UE_2015_2015_20 [in Ukrainian].

Yurii Prav. Place and role of the state in developing and reforming the regional investment and construction complex

It is noteworthy that currently one can see significant drop in the number of investments in the investment complex, on which a structural transformation of the economy actually depends. The investment sectoral structure is deteriorating, which is expressed in a growing share of raw-material industries, and not only the sectoral structure is changing for the worse, but also is the technological structure of capital investments whose effectiveness also decreases.

It is impossible to solve the problem of organizational and economic support of the investment and construction complex's sustainable development without the state's active interference in the business of market economy operators. When solving this issue, one should take into account interests of the state, organizations and enterprises, employees, shareholders, clients and consumers, raw material suppliers, and also interests linked to banking operations.

Public administration should facilitate the investment process in the investment and construction complex in taking modern market forms. Basic directions of public administration of the investment and construction activities is strengthening the state power, establishing an effective economy, improving and developing the construction complex and the tool kit of the investment activity public administration.

Activating the investment and construction activities and increasing the investment amounts should become the focus of the government's attention. The article's purpose is to identify the place and role of the state in developing and reforming the regional investment and construction complex and working out the basic components of its public regulation. It is determined that it is the regional nature of construction that casts a certain shadow on the entire investment and construction complex. The article distinguished main stages of the process of administering the investment and construction complex. The author reviews and suggests the basic components of public regulation of a regional investment and construction complex.

Key words: public administration, regional investment-building complex, investment program.

Надійшла до редколегії 12.11.19